

Nora Roberts

Terug naar huis

1

In het grote huis – voor Shelby zou het altijd ‘het grote huis’ blijven – zat ze in de grote leren stoel van haar man aan zijn grote, indrukwekkende bureau. De kleur van de stoel was espresso. Niet bruin. Richard was altijd een pietje-precies geweest als het om dat soort dingen ging. Het gladdere, glanzende bureau was van Afrikaans zebrahout gemaakt, en Richard had het speciaal in Italië laten vervaardigen.

Toen ze als grapje tegen hem had gezegd dat er toch geen zebra’s in Italië voorkwamen, had hij haar dié blik toegeworpen. De blik die zei dat ze, ondanks het grote huis, de mooie kleren en de grote diamant aan de ringvinger van haar linkerhand, altijd Shelby Anne Pomeroy zou blijven; het meisje dat het boerse stadje op het platteland van Tennessee waar ze was opgegroeid nooit achter zich had gelaten.

Vroeger zou hij om zo’n grapje hebben gelachen, zou hij hebben geweten dat ze een geintje maakte en hebben geschaterd alsof zij het middelpunt van zijn bestaan was. Maar o god, wat was ze saai geworden in zijn ogen, en wat was dat snel gebeurd.

Ze was halsoverkop verliefd geworden op de man die ze bijna vijf jaar eerder had ontmoet op een zomeravond onder een met sterren bezaaide hemel. Hij had haar weggehaald uit haar vertrouwde omgeving en haar laten kennismaken met een wereld waar ze zich nauwelijks een voorstelling van had kunnen maken.

Hij had haar als een prinses behandeld, haar meegenomen naar plekken die ze alleen uit boeken en films kende. En hij had toch zeker ooit van haar gehouden? Dat moest ze niet vergeten. Hij had van haar gehouden, hij had haar begeerd en hij had haar alles gegeven wat een vrouw zich maar kon wensen.

Hij was degene die in haar onderhoud had voorzien. Die woorden had hij vaak gebruikt: ‘in haar onderhoud voorzien’.

Misschien was hij zich doodgeschrokken toen ze hem had verteld dat ze in verwachting was en heel even – een minuutje maar – was ze bang geweest voor de blik in zijn ogen. Maar daarna was hij toch met haar getrouwd? Hij had haar onmiddellijk meegenomen naar Las Vegas, alsof ze het avontuur van hun leven beleefden.

Toen waren ze nog gelukkig geweest. Het was belangrijk om dat ook niet te vergeten. Dat mocht ze niet vergeten, ze moest zich vastklampen aan de goede herinneringen.

Een vrouw die al op haar vierentwintigste weduwe was, had herinneringen nodig.

Een vrouw die tot de ontdekking was gekomen dat ze in een sprookje had geleefd, dat ze niet alleen platzak was maar ook nog eens ongelooflijk diep in de schulden zat, had behoefte aan goede herinneringen.

De advocaten, de accountants en de mensen van de belastingdienst hadden haar alles uitgelegd, maar ze hadden net zo goed Chinees kunnen spreken toen ze maar door bleven gaan over hefboomeffecten, hedgefunds en executie van hypotheeken. Het grote huis – dat haar had geïntimideerd vanaf het moment dat ze er een voet over de drempel had gezet – was niet van haar, althans niet voldoende van haar om ergens aanspraak op te kunnen maken. Nee, dat huis was van de hypotheekverstrekker. De auto's, die niet waren gekocht maar geleased en waarvan de betalingen achterliepen, waren ook niet van haar.

Het meubilair? Gekocht op afbetaling, en die betalingen waren niet gedaan.

En dan waren er nog de achterstallige belastingen. Daar durfde ze niet eens aan te denken. Het idee alleen al maakte haar doodsbang.

In de twee maanden en acht dagen die waren verstreken sinds Richards dood, leek ze alleen te denken aan dingen waarvan hij had gezegd dat ze zich er vooral geen zorgen over moest maken of dat ze haar niet aangingen. En als ze er toch naar vroeg wierp hij haar dié blik toe, waarmee hij haar te kennen gaf dat ze zich er niet mee moest bemoeien.

Tegenwoordig móést ze zich er wel zorgen over maken, want het waren ineens háár zaken geworden. Ze was schuldeisers, een hypotheekverstrekker en de belastingdienst van de Verenigde Staten van Amerika zo veel geld schuldig dat het haar verlamde.

Maar ze kon het zich niet veroorloven om verlamd te zijn en niks te doen. Ze had een kind; een dochter. Alleen Callie was nu belangrijk. Ze

was nog maar drie. Het liefst zou Shelby haar hoofd nu op dat gladdere, glanzende bureau leggen om te huilen.

‘Maar dat kan niet. Jij bent de enige die ze nog heeft, dus jij moet doen wat er gedaan moet worden.’

Ze maakte een van de dozen open, de doos met het opschrift *PRIVÉ-PAPIEREN*. Ze nam aan dat de advocaten en de mensen van de belastingdienst alles wat ze konden gebruiken hadden meegenomen, nagetrokken en gekopieerd.

Nu moest zij doornemen wat er nog over was, om te kijken wat er gered kon worden. Voor Callie.

Ze moest érgens voldoende geld vandaan zien te halen om haar kind te kunnen verzorgen nadat ze alle schulden had afbetaald. Ze moest natuurlijk een baan gaan zoeken, maar alleen dat was helaas niet voldoende.

Het geld kon haar niets schelen, dacht ze terwijl ze aan de slag ging met het controleren van bonnetjes voor kostuums en schoenen en rekeningen van restaurants, hotels en privévliegtuigen. Na dat eerste spannende, turbulente jaar, na de geboorte van Callie, was ze tot de ontdekking gekomen dat het geld haar weinig deed.

Toen ze Callie eenmaal had, wilde ze eigenlijk alleen maar een thuis hebben.

Ze hield even op met haar bezigheden en nam Richards kantoor in ogenschouw. Ze keek naar de harde kleuren van de moderne kunstwerken die hij het mooist vond, naar de spierwitte muren waarop die kunst volgens hem het best tot haar recht kwam en naar al het donkere hout en leer.

Dit zou nooit haar thuis worden en dat was het ook nooit geweest, dacht ze, alsof ze hier al tachtig jaar woonde. In werkelijkheid waren ze er pas drie maanden geleden ingetrokken.

Hij had het huis gekocht zonder met haar te overleggen en hij had het naar zijn eigen smaak laten inrichten zonder haar naar haar wensen te vragen. ‘Een verrassing,’ had hij gezegd terwijl hij met een zwaai de dubbele voordeur van dit monsterlijk grote huis in Villanova had opengedaan. Het galmende gebouw lag volgens hem in een van de meest gewilde voorsteden van Philadelphia.

En zij had gedaan alsof ze het schitterend vond. Ze was blij geweest met een plek om zich te kunnen settelen, hoezeer de harde kleuren en de reusachtig hoge plafonds haar ook hadden geïntimideerd. Callie zou een

thuis hebben, naar goede scholen gaan en in een veilige omgeving kunnen spelen.

Callie zou er vrienden maken. Zij zou er vrienden maken. Althans, dat had ze gehoopt.

Maar daar was geen tijd voor geweest.

Net zoals de levensverzekering voor tien miljoen dollar op Richards naam er niet was geweest. Daar had hij over gelogen, en ook over de spaarrekening voor de toekomstige studie van Callie.

Waarom had hij daarover gelogen?

Die vraag schoof ze terzijde, want ze zou er toch nooit antwoord op krijgen.

Ze had zijn pakken, schoenen en dassen en zijn sportspullen – golfclubs en ski's – mogen houden. Al die spullen zou ze naar verkoopwinkels kunnen brengen, en ze zou blij zijn met alles wat ze ervoor kon krijgen.

Alles wat niet door schuldeisers in beslag was genomen zou ze verkopen. Als het moest op eBay, verdomme. Of op Craigslist. Desnoods ging ze ermee naar de lommerd, het kon haar niet schelen.

Er hing meer dan genoeg in haar eigen klerenkast om te verkopen, en ze had ook nog juwelen.

Ze keek naar de ring met diamant die hij in Las Vegas om haar vinger had geschoven. De trouwring wilde ze houden, maar de diamant ging in de verkoop. Ze had nog genoeg spullen van zichzelf om te verkopen.

Voor Callie.

Ze nam de dossiers een voor een door. Alle computers waren in beslag genomen en nog niet teruggegeven. Maar de papieren zelf waren tastbaar.

Ze opende zijn medisch dossier.

Hij had goed voor zichzelf gezorgd, dacht ze, en opeens schoot haar te binnen dat ze zijn lidmaatschap van de countryclub en de sportschool moest opzeggen. Dat was haar tot dan toe ontschoten. Richard was een gezonde man geweest die goed voor zijn lichaam had gezorgd en nooit een medische controle oversloeg.

Alle vitaminen en voedingssupplementen die hij dagelijks had geslikt moesten worden weggegooid, besloot ze terwijl ze nog een vel papier om-draaide.

Het had geen zin om die dingen te bewaren, net zomin als om deze dossiers te bewaren. De gezonde man was op drieëndertigjarige leeftijd

verdrongen in de Atlantische Oceaan, een paar mijl uit de kust van South Carolina.

Al deze paperassen konden versnipperd worden. Richard had versnipperen belangrijk gevonden en er stond dan ook een versnipperaar in zijn kantoor. De schuldeisers hadden geen belangstelling gehad voor de uitslag van Richards laatste bloedonderzoek, de bevestiging van zijn griep-prik van twee jaar geleden of de paperassen van de spoedeisende hulp toen zijn vinger tijdens een partijtje basketbal uit de kom was geraakt.

Alle machtig, dat was al weer drie jaar geleden. Hoewel hij genoeg papieren had versnipperd om er een bergketen mee te kunnen bouwen, had hij kennelijk maar moeilijk afstand kunnen doen van zijn medische rekeningen.

Terwijl ze een zucht slaakte, viel haar oog op een rekening van bijna vier jaar geleden. Ze wilde hem opzijleggen, maar bedacht zich en trok haar wenkbrauwen op. De rekening was van een arts die ze niet kende. Goed, toentertijd hadden ze in die reusachtige wolkenkrabber in Houston gewoond, en hoe moest je de namen van artsen bijhouden als je telkens na een jaar, of na nog minder dan een jaar, verhuisde? Maar deze dokter hield praktijk in New York City.

‘Dat kan niet kloppen,’ mompelde ze. ‘Waarom zou Richard zich in New York laten onderz...’

Ineens kreeg ze het steenkoud. In haar hoofd, haar hart en haar buik. Haar vingers trilden toen ze het papier dichterbij haar gezicht bracht, alsof de woorden door de kortere afstand zouden veranderen.

Maar die bleven hetzelfde.

Richard Andrew Foxworth had zich op 12 juli 2011 in het Mount Sinai Medical Center laten opereren door ene dokter Dipok Haryana. Richard had zich laten steriliseren.

Hij had zich laten steriliseren zonder het haar te vertellen. Callie was amper twee maanden oud geweest, en toen had hij al geregeld dat er verder geen kinderen zouden komen. Op het moment dat zij het onderwerp ter sprake had gebracht, had hij gedaan alsof hij meer kinderen wilde. Nadat ze een jaar tevergeefs had geprobeerd om zwanger te worden, had ze besloten om zich te laten onderzoeken, en hij had erin toegestemd om zich ook te laten onderzoeken.

Ze hoorde het hem nog zeggen.

‘Je moet gewoon een beetje relaxter zijn, Shelby. Jezus nog aan toe.

Als je je zorgen maakt en gespannen bent, lukt het nooit.'

'Nee, het is nooit gelukt omdat jij ervoor had gezorgd dat het nooit zou kunnen lukken. Ook daarover heb je tegen me gelogen. Je loog terwijl mijn hart elke maand aan diggelen ging. Hoe kon je? Hoe kon je dat nou doen?'

Ze kwam achter het bureau vandaan en drukte haar vingers tegen haar ogen. Hij had het in juli laten doen, half juli om precies te zijn. Callie was toen acht weken oud geweest. Hij had gezegd dat hij op zakenreis moest, dat herinnerde ze zich nog heel goed. Naar New York, dus over zijn bestemming had hij niet gelogen.

Hij had geweten dat zij niet met de baby naar de grote stad wilde, en hij had iets anders voor hen geregeld. Alweer als een verrassing voor haar. Hij had haar samen met de baby in een privévliegtuig naar Tennessee laten vliegen.

Dan kon ze een tijdje bij haar familie zijn, had hij gezegd. Met de baby pronken en zichzelf en Callie een paar weken laten verwennen door haar moeder en grootmoeder.

Nu ze eraan terugsloeg, wist ze nog hoe blij en dankbaar ze daarvoor was geweest. Maar hij had het alleen gedaan zodat zij hem niet voor de voeten liep terwijl hij ervoor zorgde dat hij nooit meer vader zou worden.

Ze liep terug naar het bureau en pakte de foto die ze voor hem had laten inlijsten. Het was een foto van Callie en haar, die haar broer Clay tijdens dat bezoek had genomen. Een cadeautje om hem te bedanken. Kennelijk had hij dat gewaardeerd, want sindsdien had de foto altijd op zijn bureau gestaan, waar ze ook hadden gewoond.

'Alweer een leugen. Gewoon de zoveelste leugen. Je hebt nooit echt van ons gehouden. Anders zou je ons nooit hebben belogen en bedrogen.'

In een vlaag van woede over het verraad sloeg ze het fotolijstje bijna stuk op het bureau. Maar het gezicht van haar dochtertje hield haar tegen. Ze zette het lijstje weer neer, zo voorzichtig alsof het een stuk onbetaalbaar porselein was.

Daarna ging ze op de vloer zitten. Ze kon het niet meer aan om aan het bureau te zitten. Nu niet. Ze zat op de grond, met felgekleurde kunstvoorwerpen aan de kille witte muren, en wiegde huilend heen en weer. Niet omdat de man van wie ze had gehouden dood was, maar omdat die man nooit had bestaan.

Tijd om te slapen was er niet. Hoewel ze niet van koffie hield, zette ze toch een dubbele espresso voor zichzelf met Richards Italiaanse koffiemachine.

Met een lichte hoofdpijn door het huilen, maar opgepept door de cafeïne, nam ze alle papieren in de doos door en maakte nette stapeltjes.

Nu de schellen haar van de ogen waren gevallen en ze de rekeningen van hotels en restaurants bekeek, merkte ze dat hij haar niet alleen had belogen, maar haar ook ontrouw was geweest.

Rekeningen voor roomservice die veel te hoog waren voor een man alleen. En tijdens hetzelfde reisje ook nog een kwitantie van Tiffany voor een zilveren hanger, eentje die hij haar nooit had gegeven; en daarna een rekening van La Perla voor vijfduizend dollar – het lingeriemerk waarin hij haar graag zag – en een rekening voor een weekend in een bed and breakfast in Vermont, terwijl hij had gezegd dat hij naar Chicago moest om daar een zakelijke overeenkomst af te ronden. Door al die dingen begon haar verdenking vaste vorm aan te nemen.

Waarom had hij al die bewijzen van zijn leugens en ontrouw bewaard? Omdat ze hem had vertrouwd, zo besepte ze.

Nee, zelfs dat niet, dacht ze berustend. Ze had wel degelijk vermoed dat hij buitenechtelijke relaties had, en dat had hij waarschijnlijk geweten. Hij had die dingen bewaard omdat hij had geloofd dat zij veel te gehoorzaam was om in zijn persoonlijke spullen te gaan neuzen.

En dat was ook zo geweest.

De andere levens die hij leidde had hij achter slot en grendel gehouden. Zij had niet geweten waar ze de sleutel daarvan moest zoeken en ze zou zijn doen en laten nooit in twijfel hebben getrokken. Dat had hij geweten.

Hoeveel andere vrouwen waren er in het spel geweest, vroeg ze zich af. Deed dat er eigenlijk toe? Eén was al te veel, en al die vrouwen zouden verfijnder, ervarener en beter geïnformeerd zijn geweest dan het geïmponeerde, dwaze meisje uit het kleine bergstadje in Tennessee dat hij op haar negentiende zwanger had gemaakt.

Waarom was hij met haar getrouwd?

Misschien had hij van haar gehouden, althans een beetje. Hij had haar in elk geval begeerd. Maar zij was er niet in geslaagd om hem gelukkig te maken en trouw te houden.

Deed dat er nog toe? De man was immers dood.

Ja, dacht ze. Ja, het deed ertoe.

Hij had haar voor gek gezet en haar vernederd achtergelaten. Hij had haar laten zitten met een financiële last die haar nog jaren kon achtervolgen en die de toekomst voor hun dochter in gevaar kon brengen.

Het deed er verdomme wel degelijk toe.

Ze was nog een uur bezig met het systematisch doorzoeken van het kantoor. De kluis was al leeggehaald. Ze had geweten dat de kluis er was, maar ze had de cijfercombinatie niet gekend. Ze had de advocaten toestemming gegeven om het ding open te laten maken.

De meeste officiële papieren hadden de advocaten meegenomen, maar er lag nog vijfduizend dollar in contant geld. Dat haalde ze eruit en legde ze apart. Ook vond ze Callies geboortebewijs en hun paspoorten.

Ze sloeg Richards paspoort open en keek aandachtig naar de foto.

Ongelooflijk knap. Zo glad en gepolijst als een filmster, met zijn dikke bruine haar en lichtbruine ogen. Ze had vurig gehoopt dat Callie zijn kuiltjes zou erven. Ze was zo gecharmeerd geweest van die verrekte kuiltjes.

Ze legde de paspoorten opzij. Hoe onwaarschijnlijk het ook was dat ze het hare of dat van Callie nodig zou hebben, ze zou ze toch inpakken. Dat van Richard zou ze vernietigen. Of misschien moest ze eerst aan de advocaten vragen of ze dat wel mocht.

Ze vond geen verborgen zaken, maar ze zou alle papieren nog een keer doornemen en daarna besluiten of ze die ging versnipperen of netjes ging opbergen in dossierdozen.

Opgezweept door koffie en verdriet ging ze het kantoor uit en liep door de grote hal, die tot de tweede verdieping reikte, en nam de gewelfde trap naar boven. Haar dikke sokken maakten geen geluid op het hardhout.

Eerst keek ze even bij Callie. Ze liep de leuk ingerichte kamer in en boog zich voorover om haar dochter een kus op haar wang te geven, waarna ze het meisje, dat het liefst met haar bips omhoog sliep, wat beter toedekte.

Ze liet de deur open en wandelde door de gang naar de grote slaapkamer.

Ze had een hekel aan die kamer. Ze vond de grijze muren, het zwartleren hoofdeinde van het bed en het zwarte meubilair met de strakke lijnen afschuwelijk.

Haar afkeer werd nog groter door het besef dat ze in dat bed de liefde met hem had bedreven nadat hij in andere bedden de liefde had bedreven met andere vrouwen.

Haar buik trok zich samen toen het tot haar doordrong dat ze zelf een afspraak met de dokter moest maken. Ze wilde zeker weten dat hij haar nergens mee had besmet. Daar moet je nu niet aan denken, hield ze zichzelf voor. Gewoon morgen die afspraak maken en er nu niet aan denken.

Ze liep naar zijn kast, een kast die bijna even groot was als de slaapkamer die ze bij haar ouders in Rendezvous Ridge had gehad.

Sommige kostuums had hij nauwelijks gedragen. Armani, Versace, Cucinelli. Richard had een voorliefde gehad voor pakken van Italiaanse couturiers. En voor Italiaanse schoenen, dacht ze terwijl ze een paar zwarte, lage schoenen van Ferragamo van de schoenenplank pakte en ze omdraaide om de zolen te bekijken.

Nauwelijks een spoor van slijtage.

Ze liep verder en deed een kast open waar ze kledingzakken uit haalde.

Ze zou de volgende dag zo veel als ze kon dragen naar de verkoopwinkel brengen.

‘Dat had ik al veel eerder moeten doen,’ mompelde ze.

Maar eerst waren er de schok en het verdriet geweest, en toen kreeg ze te maken met advocaten, accountants en de belastinginspecteur.

Ze controleerde de zakken van een pak met krijtstreep om er zeker van te zijn dat ze leeg waren en stopte het daarna in de kledingzak. Vijf pakken per kledingzak, rekende ze uit. Vier kledingzakken voor de pakken, en daarna nog eens vijf – misschien zes – voor de jacks en jassen. Daarna kwamen de overhemden en vrijetijdsbroeken.

Het geestdodende werk hield haar kalm, en naarmate er meer ruimte ontstond, werd ze wat vrolijker. Niet veel, maar toch iets.

Ze aarzelde even bij het leren pilotenjack, dat een donkere bronskleur had. Hij had het graag gedragen, en de warme kleur ervan had hem bijzonder goed gestaan. Het was een van de weinige cadeaus van haar geweest die hij werkelijk mooi had gevonden.

Ze streek over een van de boterzachte, soepele mouwen en gaf bijna toe aan het gevoel om het jack opzij te leggen en voorlopig nog te houden.

Maar toen dacht ze aan het doktersrecept en begon ze meedogenloos de zakken van het jack te doorzoeken.

Leeg, natuurlijk. Hij had elke avond zorgvuldig zijn zakken leegge-

maakt, waarbij hij los muntgeld in de glazen schaal op zijn ladekast had gelegd. Telefoon in de oplader en sleutels in de schaal bij de voordeur of opgehangen in de kast in zijn kantoor.

Hij liet nooit zware dingen in zijn zakken zitten, want die konden de snit bederven of worden vergeten.

Toen ze even in de zakken kneep – een gewoonte die ze van haar moeder had overgenomen – voelde ze iets. Ze controleerde de zak opnieuw, maar die was leeg. Ze stak haar vingers er weer in en keerde de zak binnestebuiten.

Ze zag dat er een gaatje in de voering zat, bewijs dat hij dat jack inderdaad vaak had gedragen.

Ze nam het mee naar de slaapkamer en pakte een schaaftje uit haar manicureset. Heel voorzichtig maakte ze het gaatje wat groter, terwijl ze zichzelf voorhield dat ze het weer dicht zou naaien voor ze het in een kleedingzak deed om te verkopen.

Voorzichtig liet ze haar vingers door het gaatje glijden en haalde ze een sleutel tevoorschijn.

Geen deursleutel, dacht ze terwijl ze het ding in het licht hield. Ook geen contactsleutel. Het was een sleutel voor een bankkluis.

Maar bij welke bank? En wat lag erin? Waarom had Richard een bankkluis gehad terwijl hij ook een brandkast in zijn kantoor had?

Waarschijnlijk hoorde ze dit aan de advocaten te vertellen, maar dat was ze niet van plan. Voor hetzelfde geld lag er in die bankkluis een register met een overzicht van alle vrouwen met wie hij in de afgelopen vijf jaar naar bed was geweest, en ze was ondertussen wel genoeg vernederd.

Ze zou zelf op zoek gaan naar die bank én het kluisje, om de inhoud met eigen ogen te zien.

Ze mochten alles hebben: het huis, het meubilair, de auto's, de aandelen, de obligaties en het geld, waarvan veel minder was geweest dan Richard haar had doen geloven. Ze mochten de kunst, de sieraden en het jack van chinchillabont, dat hij haar voor hun eerste en laatste kerst in Pennsylvania had gegeven, ook allemaal hebben.

Maar ze vertikte het om het restant van haar trots af te staan.

Ze werd wakker uit een enge, nare droom doordat iemand hardnekkig aan haar hand trok.

‘Mama, mama, mama. Wakker worden.’

‘Wat?’ Ze deed haar ogen niet eens open. Ze stak gewoon een arm uit, trok haar dochtertje bij zich in bed en nestelde zich lekker tegen haar aan.

‘Het is ochtend,’ zei Callie. ‘En Fifi heeft honger.’

‘Mmm.’ Fifi, de speelgoedhond waar Callie stapelgek op was, werd altijd wakker met honger. ‘Oké.’ Maar ze bleef nog een minuutje liggen.

Op een gegeven moment was ze volledig aangekleed op bed gaan liggen, had de zwarte kasjmier spreid over zich heen getrokken en was in slaap gevallen. Het zou haar nooit lukken om Callie, en Fifi, over te halen om nog een uurtje te gaan slapen. Maar ze kon de boel nog wel een paar minuutjes rekken.

‘Wat ruikt je haar lekker,’ mompelde Shelby.

‘Callies haar. Mama’s haar.’

Shelby glimlachte toen er even aan haar haren werd getrokken. ‘Precies hetzelfde.’

Het intense goudkleurige rood had ze geërfd van haar moeders kant. Van de MacNee-kant. Dat gold ook voor de bijna ontembare krullen die ze wekelijks had laten steilen.

‘Callies ogen. Mama’s ogen.’

Callie trok een van Shelby’s oogleden omhoog. Dezelfde diepblauwe ogen, die bij een bepaalde lichtval bijna paars leken.

‘Precies dezelfde,’ begon Shelby, om vervolgens ineens te krimpen toen Callie met een vingertje in haar oog prikte.

‘Rood.’

‘Ja, dat geloof ik graag. Wat wil Fifi eten?’ Nog vijf minuutjes, dacht Shelby. Vijf maar.

‘Fifi wil... snoep!’

De uitgesproken pret in de stem van haar dochter zorgde ervoor dat Shelby haar bloeddorlopen ogen opende. ‘O ja, Fifi?’ Shelby draaide het vrolijke gezicht van de roze pluchen poedel naar zich toe. ‘Nou, vergeet het maar mooi.’

Ze draaide Callie om en kietelde haar tussen haar ribben. Ondanks haar hoofdpijn genoot ze van het vrolijke gegil.

‘Goed. Eerst het ontbijt dus.’ Ze tilde Callie op. ‘En daarna moeten we dingen regelen en met mensen gaan praten, mijn feeënprinsesje.’

‘Marta. Komt Marta ook?’

‘Nee, schatje.’ Shelby dacht even aan de kinderjuf die Richard per se

had willen inhuren. ‘Ik heb je toch verteld dat Marta niet meer kan komen?’

‘Net als papa,’ zei Callie terwijl Shelby haar naar beneden droeg.

‘Niet helemaal. Maar ik ga wel een heerlijk ontbijt voor ons maken. Weet je wat bijna net zo lekker is als ontbijten met snoep?’

‘Cake!’

Shelby moest lachen. ‘Bijna. Pannenkoeken. Pannenkoeken in de vorm van een puppy.’

Callie giechelde even en legde toen haar hoofd tegen de schouder van Shelby. ‘Ik hou van mama.’

‘En ik hou van Callie,’ mompelde Shelby, en ze beloofde zichzelf dat ze alles zou doen wat in haar vermogen lag om Callie een goed en veilig leven te geven.

Na het ontbijt hielp ze haar dochter met aankleden, waarna ze hen allebei warm inpakte om naar buiten te gaan. Tijdens Kerstmis had ze genoten van de sneeuw, maar toen Richard in januari was verongelukt, had ze er nauwelijks meer oog voor gehad.

Ondertussen was het maart geworden en had Shelby een bloedhekel aan de sneeuw gekregen, net als aan de bitterkoude lucht, die nog geen enkel teken van dooi vertoonde. Maar in de garage was het warm genoeg om Callie in haar autozitje te helpen en alle zware kledingzakken in de gestroomlijnde SUV te laden, die binnenkort waarschijnlijk niet meer van haar zou zijn.

Ze moest voldoende geld bij elkaar zien te schrapen voor een tweedehandsauto. Een goede, veilige, kindvriendelijke auto. Een MPV, dacht ze, terwijl ze achteruit de garage uit reed.

Ze reed voorzichtig. De wegen hier werden goed sneeuwvrij gemaakt, maar de winter zorgde altijd voor schade, hoe exclusief de woonwijk ook was, en er zaten gaten in de weg.

Ze kende hier geen mens. De winter was streng en koud geweest en de recente gebeurtenissen waren zo overweldigend dat ze meer binnen dan buiten had verkeer. Bovendien had Callie een gemene verkoudheid opgelopen, waardoor zij thuis hadden moeten blijven terwijl Richard een reisje naar South Carolina had gemaakt. Die reis was eigenlijk bedoeld als een wintervakantie voor het hele gezin.

Dan zouden ze bij hem aan boord van de boot zijn geweest. Iets waar

ze niet aan moest denken toen ze haar dochter tegen Fifi hoorde kletsen. In plaats daarvan concentreerde ze zich op het rijden en het zoeken naar de verkoopwinkel.

Ze zette Callie in de wandelwagen en terwijl ze de bijtende wind vervloekte, pakte ze de bovenste drie kledingzakken uit de auto. Slechts met moeite wist ze de deur van de winkel open te duwen en tegelijk te voorkomen dat de zakken weggleden en Callie tegen de ergste wind te beschutten. Ineens werd de deur opengetrokken door een vrouw.

‘O jeetje. Kom, ik zal je even helpen.’

‘Ontzettend bedankt. Ze zijn een beetje aan de zware kant, dus ik moet...’

‘Ik heb ze al. Macey! We hebben nieuwe schatten.’

Uit de achterkamer kwam een tweede vrouw, die hoogzwanger was. ‘Goedemorgen. Hallo, liefje,’ zei ze tegen Callie.

‘Jij hebt een baby in je buik.’

‘Ja, dat is waar.’ Ze legde een hand op haar buik. Macey glimlachte naar Shelby. ‘Welkom bij Second Chances. Heb je spullen om ons te laten zien?’

‘Jazeker.’ Shelby keek snel rond en zag rekken en planken vol kleding en accessoires. Slechts een heel klein deel van de winkel was aan herenkleding gewijd.

De moed zonk haar in de schoenen.

‘Ik ben hier nog niet eerder geweest, dus ik wist niet precies wat jullie... Ik heb vooral pakken meegebracht. Mannenpakken, overhemden en jacks.’

‘We krijgen veel te weinig herenkleding binnen.’ De vrouw die Shelby had binnengelaten tikte op de kledingzakken die Shelby op de toonbank had gelegd. ‘Mag ik even kijken?’

‘Ja, graag.’

‘Jij komt niet uit deze contreien, hè?’ merkte Macey op.

‘Nee, inderdaad.’

‘Ben je hier op bezoek?’

‘We... Ik woon hier in Villanova. Pas sinds december, maar...’

‘Allemachtig! Wat een schitterende kostuums. Ik heb nog niet één pak gezien waar iets aan mankeert, Macey.’

‘Welke maat, Cheryl?’

‘Tweënvijftig. En het zijn er wel een stuk of twintig.’

‘Tweëntwintig om precies te zijn.’ Shelby verstrengelde haar vingers. ‘En in de auto ligt nog meer.’

‘Nog meer?’ zeiden de vrouwen in koor.

‘Herenschoenen, maat vierenveertig. En nog meer jassen en jacks... Mijn man...’

‘Papa’s kleren!’ riep Callie toen Cheryl weer een pak in een kledingrek hing. ‘Je mag papa’s kleren niet met kleverige handen aanraken.’

‘Daar heb je helemaal gelijk in, schat. Kijk, het zit zo...’ Shelby zocht naar de juiste woorden, maar Callie loste haar probleem op.

‘Mijn papa is naar de hemel gegaan.’

‘Wat vind ik dat naar voor je.’ Macey had een hand op haar buik gelegd, maar met de andere raakte ze Callies arm aan.

‘In de hemel is het mooi,’ zei Callie. ‘Daar wonen engelen.’

‘Helemaal goed.’ Macey keek even naar Cheryl en knikte. ‘Waarom ga jij de rest niet halen,’ zei ze tegen Shelby. ‘Je kunt... Hoe heet je eigenlijk, liefje? ... wel hier laten.’

‘Callie Rose Foxworth. En dit is Fifi.’

‘Dag, Fifi. Wij passen wel even op Callie en Fifi terwijl jij de rest ophaalt.’

‘Weten jullie het zeker...’ Shelby aarzelde, maar vroeg zich toen af waarom twee vrouwen, van wie er een ongeveer in de zevende maand was, er met Callie vandoor zouden willen gaan in de tijd die zij nodig had om heen en weer naar de auto te lopen. ‘Ik ben zo terug. Lief zijn, Callie. Mama gaat alleen even iets uit de auto halen.’

Het waren vriendelijke vrouwen, dacht Shelby later terwijl ze wegreed om bij een van de banken in de buurt navraag te gaan doen. Mensen waren meestal aardig wanneer je hun de kans ervoor gaf. De vrouwen hadden alle kledingstukken geaccepteerd, en Shelby wist dat ze waarschijnlijk meer hadden geselecteerd dan ze normaal zouden hebben gedaan, omdat Callie hen helemaal had ingepalmd.

‘Jij brengt me geluk, Callie Rose.’

Callie grijnsde terwijl ze aan het rietje van haar pakje sap zoog, maar ondertussen hield ze haar ogen strak op het dvd-scherm aan de achterkant van de stoel gericht terwijl ze voor de tienmiljoenste keer naar *Shrek* keek.